

испанците. Дал е вярна картина на времето. По всичко личи, че е бил в Испания. Да не би да е участвувал в гражданската война като интербригадист и аз да не го познавам?

- Не, не е участвувал, но е бил няколко години по-късно на специализация като ветеринарен лекар.

- О, така ли? Я го доведи или ми го прати да си поприкаже с вас!

Казах на Мишо и той още на другия ден посети Фердинанд Козовски. Като се върна оттам, той веднага дойде у дома. Беше много развълнуван. Разговорът протекъл в много приятна обстановка и траял повече от два часа. Козовски се оказа човек с рязък вкус към художествената литература и изкуство.

- Знаеш ли - каза ми Димов, - другарят Козовски много ме похвали, като потвърди, че вярно съм предал картината на страната по това време... - и след кратка пауза добави: - Разговарях и с д-р Константин Мичев... видяхме се случайно... и той също смята, че съм отразил правдиво живота на испанците...

Изобщо "Осъдени души" се посрещна от нашата общественост с радост като едно хубаво произведение, като сериозно явление в художествената ни литература. Може би това даде подтик на Мишо да се залови с написването на нов роман и да продължи по-нататък да разгръща своя талант на безспорен романист.

До това време той нямал определено местожителство - имал кватирка и в София, и в Пловдив, дето ходеше два или три пъти седмично да чете лекции в тамошния ветеринарно-медицински институт. Това много го уморяваше и той просто мечтаел да се устонови само в София, но за най-голямо съжаление това място не станало и той продължил да пътува с влака до Пловдив, докато най-после въпросът се разрешил със заемане на самостоятелна кватирка, а не както до сега беше - като асистент на проф. Тончо Радев.

Веднаж, след полунощ, като напуснахме Клуба на журналистите, Мишо ме покани да идем у дома му, за да ми прочете няколко страници от един нов роман, който той току що започнал да пише.

- Късно е - възразих аз, - остави това за утре!

- Моля ти се, ела сега - настоя той, - имам настроение и желанието ми е голямо, не ми отказвай...

И както вървахме по бул. "Руски" за към Парка на свободата, ние се отбихме наляво и тръгнахме по ул. "Иван-Асен". Той живеел някъде наблизо, в една стара двуетажна или триетажна сграда у семейство Шофелинови. В тъмнината не можах да видя добре къде